

BIBLIOTEKA UNIWERSYTECKA
W POZNANIU

1399891

BG0270216

ANION

ISBN 83-08515-53-5

BIURO LITERACKIE

nie bądź głupi

CZYTAJ

Czuję się trochę tak,
jakby tę książkę napisał mój
młodszy brat. Lubię tego brata.

Mariusz Grzebalski

Mariusz Grzebalski
Negatyw

358572

Mariusz Grzebalski

Negatyw

WIELKI KANION

BIURO LITERACKIE

Wrocław 2004

1399291

Bibl UAM

2004 EO 23

Kolacja filozofów

Ta ciężko zawieszona
na kranie jak mokry płaszcz
szczupła dziewczyna, jej
mąż z napiętym przez alkohol
bębnem głowy, gotowy roztrząsać
bez końca wyższość Platona
nad społeczną nauką Hegla,
ten niewielki wzrostem, lecz silny,
z hiszpańską bródką aspirant
fenomenologicznej drogi Husserla,
a jednocześnie handlarz zamkami,
ten znający równie dobrze zapis
nutowy *Sonaty deszczowej* Chopina,
co kilka ciekawszych fragmentów
krytyk Kanta na pamięć trzydziestolatek,
nerwowo zaczesujący włosy na skroni,
ten krzywo uśmiechnięty, teraz
bardzo zmęczony, były marynarz,
obecnie zwolennik ZEN i „niemieckiego
kierunku” w filozofii; czy znajdzie się
dla nich pędzel na miarę któregoś
z mistrzów realizmu, gotowy
oddać ich, siedzących w czujnym
skupieniu nad butelką wódki,
czy będzie to tylko seryjnie
produkowany aparat fotograficzny
japońskiej firmy Kodak, sprawny

mechanizm, znający pamięć
szczegółu, lecz uboższy o jeden,
najistotniejszy wymiar?

Pytanie retoryczne

Odchodzili zmęczeni: ruda kobieta,
Cyganie-gitarzyści, listonosz
zapamiętany z dzieciństwa,
starcy widziani w wyższej partii gór,
gdzieś w Tatrach, i dwójka dzieci,
które zapatrzona w krąg wody
próbowały chwycić go w dłonie.

Po nowe źródła, nowe pogody?

Może kiedyś

Wielkie wybrzeża, opustoszałe
i głuche, pełne żelaza, sypiącej się
stali; wielkie połacie
rudej blachy, betonu i chłodu
rosnące piętrami ku górze.

Może kiedyś były mi bliskie wszystkie
te miejsca:
wielkomiejskie place, stare kamienice,
milczenie i strach, starcy
pytający o dzień
i deszcz, który pada tu
często.

Dom

Zamurowano drzwi,
drzazgi lecą
przez rozbite okna,
w pokojach wiatr
wbija język pod farbę.

Coraz mniej nas,
mniej miejsc,
gdzie można się znaleźć.
Co rok gorzej.

Wystarcza moment,
chwila nieuwagi.
Dosięga nas,
na co nie mamy
wpływu.

Śmierć

Kiedyś przyjdzie i tutaj, do tego domu,
gdzie ściany świeżo bielone,
a za sennymi drzwiami
młoda kobieta twardym ciałem
rozgniata suknie.

Gdzie jej dotyk i czułe gesty,
I anioł śmiechu na ścianie
jeszcze wąty. Gdzie
nieznośny owad ust kobiecych
podnosi wciąż skrzydła.

Kiedyś się zjawi, z twarzą pustą,
z otokiem czarnych ust
dookoła głowy. Ja
na śnieg wybiegnę, milczące drzewo
na rwących się nogach.

I nic już nie będzie.

Dziś dzień

Dziś dzień jest motylem o złotych
skrzydłach, pięknym i trującym,
tak powabnym w zamęcie i tarciu.
Dziś dzień jest snem czerwonym i magią.

Tak lekko, czarno znaczonimi wozami,
wozi moją i twoją krew.

Morze

Nic więcej, cztery okna,
z czterech stron widok morza.
Owszem, można było inaczej,
iść między marynarzy i pić,
długo, całe dni,
aż do następnej zimy.
Ale nie, bo po co?
Przecież nikt nie chce pamiętać.

Codziennie
zimna barwa pitnego popiołu,
wątpliwe dary przyływu:
biała muszla w smaku przypominająca krede,
splątana słoma morska,
kształty kół i ostrza wywabiane cierpliwie
przez wodę z klocków drewna,
mokre i ciężkie, rozpadające się w dłoniach
pod dotknięciem ciepła.

Za oknem kutry,
rybacy z cynowymi misami twarzy
wsparci na biodrach.

Żadnych zmian,
choć można było inaczej.
Kochać się jak zwierzęta,
gryząc wargi i plując krwią.
Ale nie, przecież nikt nie chce pamiętać.
Więc morze, morze, każdego dnia.

Stan pośredni

Dziwny czas –
stare odeszło i nie nadchodzi nowe,
nic w zamian.

Usadowiłem się
w liściu ostrokrzewu,
zupełna roślina, milcząc i słuchając,
czy nie przechodzi,
czy nie mijają mnie, tak upragnione.

Co rano
podnoszę głowę, jeszcze przed świtem,
ale nic, zwykłe rzeczy:
młeczkarz z wózkiem, deszcz, kolejowa linia,
o której nie wie się nic nad to,
że jest i toczy pętlę wokół osiedla,
za drzwiami drzwi i obce myśli,
drogi i miasto z gnijącym śniegiem.

Tylko wieczorem
głowa nie słucha, ułożona do snu
czuwa i chodzi, odbywa dalekie wędrówki,
wraca nad ranem i przesypia dzień
na wół żywa, na ostatnich nogach.

Czekam, co ma przyjść,
przyjdzie ponoć zwyczajnie i prosto,
w sposób nie budzący wątpliwości –
każdy się dowie i pozna.

Ofelia

Bez mała średniowieczne gesty,
co za celebracja, gdy podnosi
do ust szklankę z herbatą
po trzy złote paczka.

Zawsze tutaj, odkąd pamiętam,
nieznośnie ta sama.

Jak Ofelia, która nie żyje
od trzech tygodni, a wciąż płynie
i z szeroko otwartymi oczami wygląda,
jakby ją rzeczywiście interesowało to,
co unosi się w mętnym nurcie rzeki.

Jestem pewien, że ptak uwiłby sobie
gniazdo w jej swetrze.

Nawet ten z nieszczerze zadartym dziobem,
nawet pisklę odarte z barw, pióro po piórze,
przez chciwe tajemnic dziecko.

I z jaka swobodą traktuje nas wszystkich –
nie patrzy, gdy schylasz się
i przeglądasz to i owo na ostatniej półce.
Zupełnie inaczej, jakby na przekór
pozostałym sprzedawcom książek.

Spotkanie

Łagodnie podnoszący się kamień pięty,
pewny siebie jak łysiejący ojciec
czterech dorodnych córek, od dziecka
rozczesujący im włosy przed lustrem.

Wynurzający się niechętnie
z przytulnej sypialni buta,
wyczekując na palcach jak pies,
niezdecydowany jeszcze,
co do najbliższej przyszłości.

Kto by pomyślał, właśnie tutaj!
Obok zamysłonej pary pomarańczy,
w autobusie przepływającym leniwie
przez samo centrum miasta.

Szyfry

W międzyczasie
przyszedł szelest
spadającego papieru.

Stojący szybko
odwracali głowy.

Dzieci rodziły się
bez sprzeciwu,
białe i nienagannie
czyste.

W domach starcy
drapowali ciszę,
liczyli, że przyjdzie jeszcze
czas łowów.

Miesiącami nie było
wiadomości,
żadnych śladów
ani poczty.

Tylko grubo garbowana
skóra okien,
płetwa księżycy
w piaskach snu.

Saturation

Na torach leżał śnieg,
brudny,
przepełowiony,
porysowany gwoździem.

Ktoś obcy stał w korytarzu,
nie zdejmując płaszcza.

Pilem z glinianej miski
twojego brzucha,
bez muzyki i maski.

Pod stopami
umierała podłoga,
sztuczna skóra kurzu
przywierała do drzwi.

Na dnie szafy
pełnej straconego czasu
przewracały się liście.

Niespokojne zwierzęta ścian
czekały na sygnał.

Brzytwa

Nie wiadomo skąd ani po co przybyła,
kobieta podniosła ją z ziemi na własną zgubę.

Leżąc pod stopami, wyglądała jak cień rekina
skradający się niepostrzeżenie do serca ofiary.

Może była postać z raju
albo Clintem Eastwoodem grającym upadłego anioła.

Nikt nie domyślił się, że mogą być razem:
brzytwa, rękawiczki i papieros w ustach złoczyńcy.

Kelnerzy z restauracji Smakosz

nawet noc potrafią podać
zza okna prosto na talerz,
z dodatkiem kwiatów
i odrobiną ciętych gwiazd.

Ich historia jest długa i kręta,
są w niej pieniądze,
kobiety, kradzione samochody,
wódka i inni kelnerzy.

Wierzą w treść, bezgraniczne
zaprzeczenie formie to tylko legenda.
Gotowi zmienić się w ptaki,
goniąc uciekający banknot.

Saga

Matka życie spędziła
wśród wzorów chemicznych,
jej biurko było
wzorcowym modelem porządku.
Ołówki i kredki do rzęs
zajmowały ściśle wyznaczone miejsca,
nawet sny miała proste i czyste,
pasujące doskonale do wiśniowych
sukienek
i przepisów na ciasta.

Ojciec nie pisał listów,
mówił krótko,
nikt nie słyszał, aby się skarżył,
z czasem zapomniał o prośbach.
Jego dłonie nie naruszały
symbiozy rzeczy mniejszych
(lusterko, grzebień).
Słowa, które wypowiadał
łatwo było pomylić
z zaprasowaną starannie w kant
parą spodni.

Troski ukryto wewnątrz
pierzyn i kołder,
zawieszonym w połowie pytaniom
pozwolono milczeć,
zbędne odpowiedzi razem z makulaturą
wyniesiono do piwnic,
telefon wypowiadał wyłącznie
poważne kwestie.
Wydawało się, że wszyscy
chodzą na palcach.

Cygańska dziewczyna

Z tego, co zaszło
zapamiętałem niewiele:
młodą cygańską dziewczynę
w białym haiku sukienki –
nauczoną śpiewać do rosy,
śmiać się głośno,
sam na sam przechadzać się
z nagą płcią.
Zamek jej ciała
jak nietknięty list,
rymowany owoc ust.
Sędzia mówił:
To nie jest dobra konstrukcja,
Cyganki kłamią,
ich mężczyźni kradną.
Na stole drętwiała herbata,
woźny sądowy zbierał klucze,
za brudną szybą
wieczór wyjmował z oka
sztuczną rzęsę.

Zwycięzcy

A więc tak to wygląda –
w szafie płaszcz i agrafka szalika,
trzy pyski zadowolonych z siebie butów,
magiczne lustro chusteczki do nosa,
za którym nic już nie widać.

Oto zwycięzcy, ich podwodne życie,
będące jedynie jednokierunkową linią prostą,
brakiem potrzeb i obowiązków,
znaków zapytania i dróg przeznaczenia,
kanonu jedynie słusznych wartości.

To wielka wygoda być nieobecnym,
nie podpadać pod wymogi dobrych manier,
predykat jednoargumentowy „być człowiekiem”,
konieczność spania i prawa interpunkcji.
Samym sobą stanowić czas.

Czasem

Tyle nas wszystkiego,
ile deszczu złapanego w palce,
ile pyłu na skrzydłach ćmy.

Sukienka zwiana
z gałęzi ciała raz w tygodniu,
szalik zaplątany w prześcieradło,
senna pajęczyna poręczoch.

A przecież jesteśmy razem,
czasem śpimy w jednym łóżku,
czasem opowiadasz mi sny.

wymaga konotacji;
elipsa konstytucyjna
miewełe uas

zdejmyje subwencje
kobi - gąsioru
zmowa - blawo
czasem
poninoby jak paprecy
u. dop.

Oraku tego, że co
razem

jest id razem też
usamwle

gałęzie ciała - u. dopetu
jednotorowości

niebabe to
fuker fortuynja
nabawa
zawazno
w konwle ant

ilomiz?

wiepoluj
zgnuf

Nietzsche i my

dla Darka Sośnickiego

Bić się najlepiej za miastem,
gdzie nikt nie widzi, gdzie ziemia
jest miękka i czarna. Nietzsche pochwaliłby
nas, widząc jak leżymy ubłoceni,
smakując językiem jej cierpkie ciepło.

Jeszcze to, że dziś nikt nie zwraca
uwagi na innych. Wypuszczają
z siebie zwierzę byle gdzie, na oślep.
Nie patrzą na nic i biją się w dzień,
na asfalcie, przy wszystkich.

Człowiek, któremu sprzedałem zegarek mógł być Waltem Whitmanem

Miało być jak zwykle,
wzorcowo i czysto,
tymczasem budzę się –
nie bardzo mogąc
sobie przypomnieć, co się stało –
na buforach towarowego pociągu,
między jednym a drugim wagonem,
które niesie gdzieś z prędkością
kilkudziesięciu kilometrów na godzinę
przez niekę zielonego światła
i jest tak, że nie potrafię tego nazwać,
a w moim gardle na przemian
budzi się to śpiew, to krzyk
(nikt go nie słyszy,
w mijanej okolicy jedynie pola zbóż,
łasy, pasące się konie),
bo oto wstaje leniwa pomarańczowa słońca,
w głosach nie z tej ziemi
(z tej, z tej właśnie!)
i jak jeszcze nigdy dotąd
kręci mi się w głowie z radości,
więc nie muszę zadawać sobie pytań,
czy warto było przeżyć to wszystko,
kiedy w jakiś czas później,
na wyrwanej ze snu stacji –
Konin? Koło? Kutno? –

zamieniam zegarek na bilet powrotny,
parę łyków kompotu z wiśni
i dobrą wiadomość, że cały czas
to jeszcze ta sama planeta
(ta sama, a jakże!),
a ja jestem, żyję
i czas jakiś tak jeszcze zostanę
z tym niezmiernym widokiem
w pamięci.

Errata

Lato, samcza krew uderzyła
do mojej głowy – piszę listy,
których nikt nigdy nie przeczyta,
wymyślam, szukam nieobecnych,
z którymi mógłbym porozmawiać
i dowiedzieć się, że ja to nie ja,
bo ja umarłem dawno temu
i niezwywego wywołano mnie z rzeki.

Tymczasem mamy któregoś lipca,
palę kolejnego papierosa,
chciałbym się gdzieś wybrać,
ale nie mogę się ruszyć z miejsca –
czas szybko mija, bóg nie zstąpił,
a popielniczka to jedyne królestwo
umarłych, jakie jest pod ręką.

Eskimosi potrafią liczyć tylko
do dwudziestu – takim dobrze.
Świat mają prosty, coś się zaczyna,
coś kończy. Mnie nauczono liczyć
do nieskończoności, więc liczę,
nie wyrzucam mebli przez okno,
siedzę, palę, jestem spokojny.

Porównanie

Trudno, że jedynym porównaniem,
jakie przychodzi mi do głowy,
jest sikająca kobieta. Widzę ją,
jak kuca w rozkroku na blasze
przystanku, przynosząc sobie ulgę.

Nie potrafię powiedzieć nic mądrego,
mam problemy z komunikacją.
Stoję i marzę, mocz leci z góry,
jak pinezki do puszki na gwoździe,
zbyt głośno, żeby nie słyszeć.

Nic dziwnego, że tak się dzieje –
błoto młazzcze, krew płynie
z palca grubego jak odwłok robaka.
Mam niespełna czterdzieści minut,
żeby cię znaleźć przed wyjazdem.

Negatyw

W tej chwili składam się głównie
z żołądka i czarnych myśli,
bolą mnie ręce i zęby.
Cień w kolorze startych ziemniaków
gęstnieje pod powiekami jak farba.
Chciałbym wstać i wyjść,
posiedzieć przez chwilę na kamieniu,
posłuchać jak trawa rośnie.
Niech zamiast miejsca naprzeciw
będzie dziura wypełniona wiatrem,
niech geometra snu chwyci w ręce
papier ścierny albo zabije je dyktą.
Myślę o ciepłym darze twojej skóry,
o włosach, w których mógłbym zamieszkać.
Wiozę zjełczały wór ciała, po cichu,
jak złodziej; słyszę: oddycha
w palcach jak kret.

Zamiast

Znów wszystko przebiegło inaczej,
potoczyło się nie tym,
a innym torem (znaczy: nie porównuj
skutków ze znanymi od podszewki
przyczynami, przebiegów bez zakłóceń
z nietypowością efektów).

Znów wyszło kto? co? ile?
potrafi. Język chciałby więcej powiedzieć,
ale tylko bardziej się płacze,
znane z dbałości o czystość ręce
są uwalane po łokcie (znaczy: nie szukaj
absolutnego schematu, bezbłędnej mapy
czterech wymiarów, triady
oferującej wyłącznie trzy hasła:
co? jak? po co?). Zamiast jednolitego krajobrazu
są zwichnięcia przestrzeni, nieskończony
rubikon szczegółu.

Archeologia 1994

Przeszłością nazywam pomidory,
mięsiste, w smaku przypominające mąkę,
które jadłem któregoś dnia
oparty plecami o brudny mur,
bezmysłny i zapatrzony nie wiadomo

gdzie. Życie nie potrzebowało powodu,
nie szukało usprawiedliwień.
Czas traćłem w pociągu, w niekończącej
się podróży labiryntem strug, torów
i mostów. Całą moją przyszłością miał
być nos przywarty do szyby (pamiętam
drzazgi szeleszczące w powietrzu,
jakby ktoś czyścił nad miastem kapę
pełną odpadków – nie wiem, dlaczego
to). Dojrzewaliśmy razem:

kamień, kwiat, wagon grzęznący w trawie
rdzewiejącym grzbietem, suche
płótno pękającego drzewa – nigdzie
nie chciało się wracać.

Plan

Chciałbym opowiedzieć suitę butelki
stojącej na stole w towarzystwie
filizanki do kawy i pudełka zapatek –
schroniska o ścianach z cienkiej

sklejki. Będzie to sucha i wstrzemięźliwa
relacja – coś, co nie rości sobie większych
pretensji, a jedynie szuka zbliżenia
z oddalonym niezmiernie przedmiotem

(na model wybieram igłę zgubioną
w stogu siana). Jeśli się powiedzie,
będzie tam jeszcze o smutnym końcu
dwudziestu dwóch papierosów wbitych

sfatygowanymi dziobami w dno półmiska
na ryby (jak strącone samoloty,
które nie zdążyły jeszcze spalić się
do końca). Są konflikty, o jakich

nie pisze się w podręcznikach historii,
choć ofiary leżą, o wyciągnięcie ręki,
małomówne, skręcone niezdarnie
w środku zburzonej siodoły z ości.

Raz jeszcze

To takie proste,
patrzeć i powtarzać własne myśli.
Był już taki moment –
czwarta, pociągi za oknem
ciągną długie kłykcie dymu,
prawie śpisz.

Potem? Potem
przysypano nas piaskiem,
przez dwa lata ciemność,
żadnych wiadomości,
tylko od czasu do czasu list,
ale ile można wymagać od listów.

Patrzę na mężczyznę za szybą,
w skórzanym płaszczu, z kołnierzem na sztorc –
kogoś mi przypomina.
Był już taki moment –
myślałem, że ja tak idę, mokrą ulicą,
mijając zamknięte okna.

Zanim wszystko naprawdę się zacznie

Przed wszystkim
sprawdzić, dokąd płynie
ta łódź. Czy
nie jest to spóźniony pociąg,

wanna, w której
czytasz prasę,
zaginiony autobus-widmo
wiozący skazanych

na dno przepaści.
Dowiedzieć się
czy tych dwoje w drzwiach
to faktycznie my,

czy nie jest to sąsiad
z żoną i dzieckiem
albo przypadkowy mężczyzna
i dziewczyna, która

spiesząc się zmyliła adres.
Raz na zawsze ustalić,
na ile realna jest
nasza historia,

to miejsce nad kolanem
wylamujące się
z opalenizny,
żółta opuszka palca,

włosy w wannie
po skończonej kąpeli.
Odkryć skąd wiara,
że nie ma spadania,

że jest wiatr,
bez końca.

Ręczniki, mydło

W skrzynkach na listy
przewala się sierść,
pod oknami wiatr wbija się
w twarde kolana drzew –

pochwal tę siłę!

Twoja skóra – hieroglif,
wszystko, co czytam
(krótkie, piekące zdania),
sól pod językiem –

sproszkowany półbłękiet.

Ślina wędruje z ust
do ust – zrób tak jeszcze!
Pęknięta skóra
nabrzmiwa ciężarem i barwą

(jestem, jesteś; nie-
ciągnę).

Później są ręczniki, mydło,
wiesz dobrze.

Teraz wiosna

Wszystko się zgadza –
lato przyszło upalne i suche,
mijaliśmy się
podminowani przez krzyk,
nasze życie przypominało
wnętrze deski.

Długo nic nie chciało się zmienić.
Jesienią jarzębiny pękały
w palcach jak wszy,
kurz był wszędzie,
całując cię miałem w ustach
smak drewna.

Zimą milczeliśmy –
dwie bryły zatęchłej ziemi,
pakuły w zapchanym
przełyku umywalki.
Spodziewałaś się, że przyjdzie wiosna,
to miejsce, ty i ja?

Prosta i ufny, spleceni
na kocu stopami?

Dobrze

Herbaciany zapach twoich
włosów – zawiązany
wokół szyi brązowy beład;
blisko, o wyciągnięcie ręki.

Na stole śliwki, wino
w chłodnej pajęczynie wilgoci
(dobry dla jazzu rocznik
1959). Cierpka wagina małży

rozchyła wargi
na język.

Spadanie

Skóra jej pięt sucha jak kalka –
mógłbyś ją podpalać?
Dłoniom dziwnie blisko od nich
pomiędzy chłapiące pośladki.

Skóra jej szyi wyrażająca niechęć,
pozwalająca obfaskawiać się fałszywie,
nabierać soli pod język jak balast,
kurczyć się, bo wilgoć wzbiera u kolan.

Słyszysz jak bije dzwon jej pępka,
związany w skobel mięsny migdał?
Tak, śmierć mieszka w jej piersiach,
rośnie, kiedy trzymasz je w dłoniach.

Dlatego zrywasz ją z włosów,
rozbijasz zęby językiem jak fala?

Blues

Patrzę na ciemniejące pod wieczór tły pagórków
i wciąż jeszcze nie mogę uwierzyć,

że tutaj jestem: dwa tysiące kilometrów od domu,
rozłożony wygodnie obok starego mokasynu

z wytatuowanym na języku wyznaniem *fabriqué en France*.
Dwóch Czechów wystarcza za całe towarzystwo,

jeden udaje niemowę, drugi życzy sobie
rozmawiać wyłącznie po niemiecku.

Tkwimy obok siebie, trzeci dziei w tym samym miejscu,
patrząc jak wiatr zwleka z drogi warkocze kurzu

i kładzie je, jak niemowlę do łóżka, na tysiny pól.
Butelki po winie wystawiają z trawy

bordowe szyje świeżo zarżniętych kogutów,
dookoła toczy się zwykłe życie.

Ktoś buduje dom, ktoś śpi zmęczony,
jeszcze inny podrywa śliczną chińską kelnerkę

w barze po przeciwnej stronie szosy; rude wrzeczona drzew
toną nieprzerwanie w rozlanej szeroko rzece słońca.

Seans

Co widzi w oczach mężczyzny
siedzącego naprzeciw?
Góry, las, strumień przynoszący

z wysokości chłód wody?
Może caującą się parę, matkę z wózkiem, stadko wron,
pekińczyka obszczekującego samolot?

Nie, tym razem ma do czynienia z samotnością,
ze smutkiem wyglądającym na ostateczny –
znasz to z oczu przepędzanych

z miejsca na miejsce bezpańskich kundli.
A wszystko teraz, w rozkwicie tej pięknej pory roku
nazywanej wiosną, kiedy noce stają się dłuższe,

a skóra kobiet uległa i słodka.
A on, co on widzi w jej oczach?
Jest tam myśl, że prędzej zrobi dwa kroki do przodu

niż jeden wstecz, jest chęć odmiany
i spalenia za sobą mostów.
Teraz wiesz, wszystko może się zdarzyć,

jak z nami, w trawie za barbakanem,
któregoś dnia, w samym rozkwicie tej pięknej
pory roku nazywanej wiosną.

Kwiecień

Tak, łaskawco,
nie wierzę
w kręgi twoich aniołów,
w różany pył
na twoich dłoniach i włosach,
częściej śni mi się ciało
niż dusza.
Lecz dzisiaj ziemia
ma smak morza,
tak łagodnie łąsi się
do moich stóp,
drzewa pewne swoich sił
nabrzmiwiają sokiem
i nowym kolorem,
dym z wypalanych ściernisk
przyniósł muzykę skrzypiec,
wsączając w mięśnie
potrzebę tańca,
ptaki pijane zapachem
palonego drewna
skubią głosami słodkie powietrze,
na wiklinowych przęsłach,
spokojny, słońcem
pasie się owad.

Widziałem, nieopierzone
pisklę wróbla
bez obaw szuka pokarmu
na pastwiskach węża,
w gęsto ściętej
tkance lasu
wilgoć i ciepło
pielęgnują delikatne
tkaniny liści.

Kto mówi do mnie,
głosem tak
wyraźnym?

S P I S W I E R S Z Y

Kolacja filozofów	5
Pytanie retoryczne	7
Może kiedyś	8
Dom	9
Śmierć	10
Dziś dzień	11
Morze	12
Stan pośredni	13
Ofelia	14
Spotkanie	15
Szyfry	16
Saturation	17
Brzytwa	18
Tutejsi kelnerzy	19
Saga	20
Cygariska dziewczyna	22
Zwycięzcy	23
Czasem	24
Nietzsche i my	25
Człowiek, któremu sprzedałem zegarek...	26
Errata	28
Porównanie	29
Negatyw	30
Zamiast	31
Archeologia 1994	32
Plan	33
Raz jeszcze	34

Zanim wszystko naprawdę się zacznie	35
Ręczniki, mydło	37
Teraz wiosna	38
Dobrze	39
Spadanie	40
Blues	41
Seans	42
Kwiecień	43

oficjalna strona autora:
www.biuroliterackie.pl/grzebalski

Seria „Wielki kanion”, tom 4

Mariusz Grzebalski: *Negatyw*

wydanie II rozszerzone i poprawione

© Mariusz Grzebalski & Biuro Literackie 2004

wydawca: Biuro Literackie

poczta@biuroliterackie.pl, www.biuroliterackie.pl

redakcja serii i projekt okładki: Artur Burszta

układ typograficzny i skład: Biuro Literackie

fotografia na okładce: Elżbieta Lempp

fotografia autora: Wolf Heider-Sawall

druk: Korab, Wrocław, Wiśniowa 33

Podziękowania za pomoc
w wydaniu książki zechcą przyjąć:

ISBN 83-88515-53-5

141